

Василь Симоненко

Вірші Василя Симоненка сповнені нестримної чуттєвості, енергійності й запалу молодого борця за державний і культурний суверенітет.

Саме його поезія поклала початок рухові опору 60-70-х років ХХ століття. Організувавши Клуб творчої молоді, поети створювали сатиру про жорстокий лад «радянщини». Так Василь Андрійович і його вірні товариші прагнули переродити Україну та зробити її вільною й незалежною.

Твори Василь Симоненко почав писати ще студентом, проте через жорстоку радянську цензуру друкуватися молодому поетові було вкрай важко. Саме тому за його життя світ побачила всього-на-всього одна збірка поезій «Тиша і грім», а також казка «Цар Плаксій та Лоскотон». Друга збірка поезій Симоненка вийшла вже посмертно. Найвідоміший його вірш, безперечно — «Лебеді материнства». Цю поезію письменник присвятив своєму синові.

Поет активно співпрацював із такими видатними митцями, як Ліна Костенко, Іван Драч, Микола Вінграновський, Василь Стус та інші. З ними він займався не лишень творчою, а й громадською діяльністю. Так, з Аллою

Горською він віднайшов місця поховань розстріляних співвітчизників.

Біографія Василя Симоненка коротка, як і життя письменника, адже помер він, не проживши і 29 років. Ще 1962-го року він став жертвою побиття працівниками міліції через власну «антирадянську» позицію. Відтоді здоров'я Василя Андрійовича постійно погіршувалося, його діймав нестерпний біль у попереку та проблеми з нирками. З діагнозом «рак нирок» талановитий поет пішов з життя 1963-го року